

Бѣдниятъ народъ! Проклѣти да сж прѣдатели, проклѣтъ да е всѣки тиранинъ, помазаникъ божи!...

Но не е само това: поетътъ говори за прѣдатели, които погубили единъ народенъ човѣкъ. Тѣзи прѣдатели, които играятъ на табла и книги по кафенета, и равнодушно гледатъ на живопогребанитѣ десетъ души „другари“, ще погубятъ нѣщо по-скѣпо, — тѣ ще се опитатъ да очистятъ и Христофоръ Петковъ...

Обстоятелствата на тая тѣжна история спадатъ подъ настоящата рубрика, затова ние ще продължимъ своя разказъ.

VI.

Една цѣлна, завършена натура, е всѣкога отзивчива на явленията изъ външния миръ. Още отъ дѣте, Ботйову правѣха впечатлѣние различнитѣ състояния въ Алтжнъ Калоферъ, и още на ранна възраст у него кипна отмъщение противъ народнитѣ изѣдници. Дошелъ въ Калоферъ сега по двойна заповѣдъ: по внушение на своя духъ и по рѣшение на Одеската конспирация, Христофоръ Ботйовъ наблюдава съ очитѣ на своето възмъжало съзнание страшната пропастъ, зинала между разнитѣ класи отъ една страна, между тѣхъ и правителството — отъ друга. Какво ще прави? Не за разнообразие, а да издигне умветѣ и да повика негодуванията, не да насити жаждата си за авантюри, а да прибере силитѣ на сиромашъта въ едно, въ една организация, той ще излѣзе отъ кѣщата на Пеша или отъ Калоферската академия, за да отиде при Добри, който го вика, за да влѣзе въ селската кръчма, където младежъта и сиромашъта го чака. Чу Добри новата бунтовническа пѣсень, която се разнасяше въ подножието на Балкана — и разбра, че тя му иде на помощ; знаеше и Ботйовъ, че горѣ се подвизава народниятъ хайдутинъ, който носи отрицателнитѣ дѣйствиия на своето врѣме и който е узапилъ чорбаджи-